

indrømmer, *det* er en Fare, thi derved undrager man Næringslivet de Kapitaler, som er mere bevægelige, naar de forefindes som Indskud i Banker i Stedet for i Sparekasser.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger i Anledning af det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Udtalelser i Gaar, som jeg fandt overordentlig rigtige. Det kan ikke gaa, at vi her skelner skarpt mellem Indskud paa Bankbog og paa Folio, thi naar enkelte Banker har været saa letsindige eller elskværdige, hvad man nu vil kalde det, uden videre at give ganske samme Rente paa Folio som paa Bankbog, saa kommer disse til at staa meget bedre end de, der har taget Forholdet, som de bør, og givet mindre Rente for Folio, men det er den Slags Ting, man let kan forhandle sig til Rette om i det kommende Udvalg. Jeg tror, som sagt, at hvis man i September og endnu mere i Februar havde anet noget om dette Lovforslags Fremsættelse, havde Forholdene ligget helt anderledes. Jeg beklager ikke, at de ligger, som de ligger, men jeg beklager, at dette Lovforslag er kommet frem, fordi det efter min Mening hviler paa bristede Forudsætninger. Gaar man Rækken af disse Banker igennem, vil man se, at det hovedsagelig er rent og skært Bedrageri eller Tyveri, der ligger til Grund for Misèren, det er ikke — i hvert Fald ikke hovedsagelig — Varelagrener dalende Pris, hele den økonomiske Situation, nej, det er Misligheder, maaske paa en enkelt Undtagelse nær. Det forekommer mig i Virkeligheden at være meget betænkeligt at betragte det som en Statsopgave at erstatte stjaalne eller besvegne Beløb. Jeg har ligesom den højtærede Statsminister den største Medfølelse med og Sympati for alle Mennesker, der bliver bedraget eller bestjaalet, alle Mennesker, der lider Tab ved, at nogen paa uretmæssig Maade tilegner sig deres Penge, men det er ingen Statsopgave at holde dem skadesløse; det er Statens Opgave at værne dem gennem Straffebestemmelser, som rammer dem, der stjæler, og dem, der bedrager, men ikke at lade Statskassen erstatte det besvegne eller det stjaalne Beløb, det vilde føre alt for forfærdelig vidt.

Her er det Banker, det gælder, men der kan ogsaa komme Sparekasser, og deres Sparere har jeg for saa vidt endnu større Sympati for, thi de, der holder sig til Sparekasserne, er de rigtig snusfornuftige, de egentlige Sparere. Man skal derfor ikke misbruge Ordet Sparere, thi det, her er Tale om, er Indskydere, det er Folk, der, som det er sagt før, alligevel har et lille

bitte Gran af Spekulationslyst i sig, de vil have den $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$ eller 1 pCt. mere, end der normalt gives i Sparekasser. Enhver Indskyder i en Bank maa være klar over, at der er en Risiko, han faar ikke denne $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$ eller 1 pCt. ganske gratis. Men jeg indrømmer at denne Risiko bør være minimal, men den er der, og det maa være vedkommende Persons egen Sag, om han vil løbe den eller ikke. Det vilde imidlertid staa meget sørgeligt til her i Landet, hvis man unddrog Bankerne alle disse Indskud, det vilde Erhvervs livet absolut ikke være tjent med. I Virkeligheden har jeg lige saa stor Medfølelse med Laanerne i disse sammenbrudte Banker og i alle Banker, der bliver letsindigt ledet, mindst lige saa megen, det er Smaahaandværkere, det er smaahandlende, som skal laane Penge til at holde deres Bedrift i Gang med, den Bedrift, de skal ernære sig selv og deres Familie ved. De er ofte nødt til at laane. Paa dem bliver der nu taget lidt mere haandfast i disse Banker end tidligere, og det kan genere dem overordentlig i deres Bedrift. Det er Folk, som har, om jeg saa maa sige, for faa Penge. Indskyderne er jo, naar vi skal tage haandfast paa det, strengt taget Folk, der har, jeg vil ikke sige for mange Penge, men i alt Fald Penge tilovers. Jeg har i dette Tilfælde mere ondt af Laanerne end af Indskyderne.

Det er sagt, jeg synes ganske med Urette, at er man gaaet med til Landmandsbankens Rekonstruktioner og til Garantien for den, saa har man sagt A, og saa maa man ogsaa sige B. Men jeg maa rigtig nok sige, at vil man tage Alfabetet i dets Helhed, maa man lægge et stort Spring mellem A og B. Det er udtrykkelig Gang paa Gang og med Rette fremhævet, at man ikke maa drage Konsekvenser fra Landmandsbanken videre ud, idet Landmandsbanken var et saa uhyre, kæmpemæssigt, vidt omspændende Foretagende, at det havde været, som den højtærede Stats- og Finansminister sagde, en Katastrofe, hvis den var gaaet under. Der er ogsaa den store Forskel, at i Landmandsbanken garanterer man — det kan nemlig godt være, det hele kommer ind — Indskyderne deres Penge, og man gør det for en begrænset Tid: 5 Aar. Her yder man en ren og skær Gave. Alene dette er en mægtig Forskel. Hvis vi skal fortsætte ad den Vej, kan der komme mangfoldige andre Tilfælde. Nu gør man det altsaa af Hensyn til Indskyderne i disse 7 Banker, der er blevet bedraget og snydt for deres Penge. Jeg husker, at i sin Tid — det ligger en Del Aar tilbage — brød en kendt og indtil da agtet Vekselerer sammen og